

ת"פ 72919/01/23 - מדינת ישראל נגד שמעון שלח

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 72919-01-23 מדינת ישראל נ' שלח

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

בעניין: מדינת ישראל
נגד
שמעון שלח
המאשימה
הנאשם

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה עונשית בעבירת תקיפה סתם-בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין (2 עבירות); שימוש ברכב ללא רשות ונטישה באותו מקום, לפי סעיף 413ג' רישא לחוק העונשין; הטרדה באמצעות מתקן בזק, לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב-1982; היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; והפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין. כתב האישום המתוקן מציין כי הנאשם והמתלוננת היו בני זוג במשך כשש שנים ונפרדו כחודשיים לפני האירועים מושא כתב האישום. כתב האישום כולל שלושה אישומים כדלהלן:

(-) באישום הראשון מתואר אירוע מיום 19.1.23 בו נפגשה המתלוננת עם אחר (להלן - האחר) בצומת ביג בקריית אתא. הנאשם הגיע אף הוא למקום, נעמד סמוך לרכב המתלוננת ושאל אותה אם קיימה קשר רומנטי עם האחר. בהמשך דרש ממנה להיכנס לרכבה תוך שהתקרב באופן מאיים אל האחר ואמר "כנס לאוטו, אני אזיין אותך, היא שלי כבר 6 שנים" ודרש ממנו לעזוב את המקום תוך שאיים כי הוא לא יודע מה יעשה לו אם לא יעזוב. בהמשך אחז הנאשם ביד המתלוננת, בעודו אחז במפתחות רכבה, משך ודחף אותה לעבר הרכב, כך שהיא נשרטה בידה וציפורן ידה (שהיא מלאכותית) נשברה. הנאשם לקח את תיקה האישי ובו מכשיר הטלפון הנייד שלה, נכנס לרכבה ונהג בו ללא רשות ובהמשך נטש אותו בסמוך כאשר הוא משאיר ברכב את תיקה האישי והמפתחות בעוד שאת מכשיר הטלפון הותיר ברשותו. בהמשך, נסע הנאשם לעבר ביתה של המתלוננת ובמהלך הנסיעה התקשר לאחר מהטלפון הנייד שלה, התנצל על מעשיו ובסיום השיחה חסם את מספר הטלפון שלו. כשהגיע לבית המתלוננת המתין בחוץ כשמכשיר הטלפון שלה ברשותו, או אז נעצר על ידי שוטרים.

(-) באישום השני צוין כי ביום 13.1.23 בסמוך לשעה 03:10 הגיע הנאשם לבית המתלוננת וביקש להיכנס וכשסירבה ניסה להיכנס בכוח בעוד שהמתלוננת הדפה אותו החוצה. לבסוף הצליח להיכנס, נטל מידה את מכשיר

הטלפון הנייד שלה והצמיד לצווארו סכין מטבח תוך שאיים לשחוט את עצמו אם היא לא תהיה עמו, תשב לשוחח איתו ותשיב לשאלותיו. המתלוננת נענתה לבקשתו לשוחח והוא הוריד את הסכין והשיב לה את מכשיר הטלפון הנייד, אז נכנסה המתלוננת לשירותים ופנתה בבקשת עזרה במסרון ששלחה לאחותו. בהמשך, דחף הנאשם את דלת השירותים וגרם לה לנזק. עוד תואר באישום זה כי בלילה שבין 12.1.23 לבין 13.1.23 התקשר הנאשם אל המתלוננת 51 פעמים באמצעות יישומון וואטסאפ.

(-) באישום השלישי צוין כי ביום 27.1.23 ניתנה הוראה חוקית על ידי בית המשפט במסגרתה נקבע, בין היתר, כי על הנאשם לשהות בתנאי מעצר בית מלא בפיקוח, אך ביום 29.1.23 הפר הנאשם את ההוראה החוקית בכך ששהה בכתובת מעצר הבית ללא פיקוח.

תסקירי שירות המבחן

2. שירות המבחן הגיש שלושה תסקירים בעניינו של הנאשם בהם פורטו בהרחבה נסיבות חייו. מטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את הדברים ובתמצית ייאמר כי הנאשם כבן 48, נעדר עבר פלילי, גרוש ואב לשלושה ילדים. ביחס לעבירות תיאר הנאשם את הדברים מנקודת מבטו, ציין שלא התכוון לפגוע בעצמו או במתלוננת, אלא שהתקשה להתמודד עם הפרידה. שירות המבחן שוחח עם המתלוננת אשר תיארה מערכת יחסים מכבדת ומשמעותית וציינה שלא חוותה אלימות מצד הנאשם אך תיארה נטייה לקנאות ורכושנות הדדית שהובילה להחלטה להיפרד. כן שללה תחושת פחד או איום וביקשה לסייע לנאשם לשוב למסלול חייו. שירות המבחן ציין כי הנאשם מביע רצון להשתלב בטיפול במסגרת היחידה לטיפול באלימות במשפחה אך תחילת הטיפול התעכבה וכיום מצוי הנאשם בתחילת ההליך בלבד. בסיכום הדברים צוין כי רמת הסיכון להישנות עבירות בעתיד נמוכה וקצינת המבחן המליצה על העמדת הנאשם בצו מבחן למשך 18 חודשים לצד ענישה חינוכית-שיקומית בדמות צו של"צ.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

3. ב"כ המאשימה הגיש טיעון כתוב והשלים טיעונים על פה. הודגשו הערכים המוגנים שנפגעו, ריבוי המעשים וחומרתם ונטען כי יש לקבוע מתחם ענישה אחד לכל האישומים הנע בין 20-40 חודשי מאסר בפועל. המאשימה טענה כי הגם שעמדת המתלוננת סלחנית והקשר שבין הצדדים נותק, המלצות התסקיר אינן תואמות את תוכנו ובפרט אינן מביאות בחשבון את הסיכון להישנות עבירות ואת העובדה שמדובר בתחילתו של טיפול כך שאין הצדקה להביא בחשבון שיקולי שיקום. לגופו של עניין עתרה המאשימה לעונש מאסר בכליאה למשך 22 חודשים וענישה נלווית.

4. ב"כ הנאשם טען כי מדובר באירוע נקודתי ונטען כי מתחם הענישה נע בין מאסר מותנה ועד שנת מאסר בפועל. הודגש כי זו הסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק ובמשך השנים הוא תפקד כראוי, עבד לפרנסת משפחתו והאירוע טלטל את חייו במגוון מישורים. הסנגור ביקש לזקוף לזכותו את הודאתו וכן להביא בחשבון את תקופת המעצר בה שהה, לרבות באיזוק, וכן את תקופת מעצר הבית וההגבלות שגרמו לפגיעה כלכלית ולהרתעה. לסיכום טען הסנגור שעל רקע הערכת המסוכנות הנמוכה ושילוב הנאשם בהליך טיפולי, ראוי לאמץ את המלצת שירות המבחן.

5. הנאשם בדברו האחרון ציין כי למד לקחו וכי הוא מעוניין לשקם את חייו.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

6. שני הצדדים עתרו לקביעת מתחם ענישה אחד חרף ריבוי האישומים והעובדה שקיים פער זמנים ביניהם. עמדה זו מקובלת עלי לאור כך שמדובר בפרקים שונים של סיפור אחד אשר מקיימים את מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)).

7. עבירות אלימות כלפי בת זוג פוגעות בכבודה ובזכותה לביטחון ולהגנה וכן בשלמות גופה. הדברים עלולים אף להסלים ולהוביל לתוצאות קשות עוד יותר שעה שהרקע לאירועים הוא קנאה או היעדר רצון להשלים עם דבר הפרידה ובמקרה זה הפגיעה היא גם באוטונומיה של בת הזוג לנהל את חייה כרצונה (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.2007)). בעניין זה יפים דברים שנכתבו לפני שנים רבות ולמרבה הצער הם עדיין אקטואליים:

"תופעה אחרונה זו היא מסוכנת במיוחד כאשר האלימות באה בתגובה לרצונה של האישה להיפרד מבן־זוגה, ואף לאחר הפרדה ויעיד המספר הרב של מקרי אלימות נגד נשים הקשורים בהחלטתה של האישה לנתק את קשריה עם הגבר" (ע"פ 3004/98 מדינת ישראל נ' שבתאי, פ"ד נה(3) 577).

כן נפגעו ערכים הקשורים לחובת הציות לצווים שיפוטיים. הנאשם שוחרר במסגרת הליך החקירה אך הפר את תנאי השחרור. מעשים אלו גורמים לפגיעה במעמד המוסד שעניינו שחרור בערובה שבבסיסו מצוי האמון שנותן בית המשפט במשחרר כי יכבד את התנאים. הפרת התנאים סודקת את האמון במוסד זה, אשר מטרתו העדפת אמצעי מתון יותר להשגת תכלית המעצר. משכך, אם יפגע האמון במוסד השחרור בערובה וביכולתו להשיג את תכלית המעצר, יפגעו נאשמים רבים אחרים בכך שלא יתאפשר להם להשתחרר בערובה.

8. ביחס לנסיבות ביצוע העבירות אציין כי כתב האישום מפרט צבר אירועים המשלבים מספר אלמנטים של חומרה. הנאשם לא הסכים לקבל את רצונה של זוגתו לשעבר להמשיך בחייה, הגיע לביתה בשעת לילה מאוחרת והצמיד סכין לצווארו על מנת לאלץ אותה לשוחח עמו. באירוע אחר הגיע למקום בו נפגשה עם אחר, איים עליו, תקף אותה במקום ציבורי, נטל מידה את מכשיר הטלפון הנייד שלה ועשה שימוש ברכבה ללא הסכמה. עם זאת, לא היה מדובר בתקיפה חמורה אלא באחיזה ביד המתלוננת ודחיפתה והחבלה (שריטה) לא באה לידי ביטוי בסעיף חיקוק מתאים. אף הנסיעה ברכב הייתה למרחק קצר והנאשם השאירו בסמוך עם המפתחות. כמו כן מכשיר הטלפון הושב למתלוננת והנאשם התנצל מיד לאחר מכן בפני האחר. כמו כן אדגיש שהפרת ההוראה החוקית קשורה יותר בהתנהגות המפקחים מאשר של הנאשם אשר לא עזב את מקום הפיקוח ולא הפר בעצמו את התנאים אלא הושאר בו ללא מפקחים.

9. מדיניות הענישה בעבירות אלימות כלפי בני זוג מחמירה, בעיקר אם מדובר בדפוס התנהגות חוזר, ובהיעדר נסיבות מיוחדות מוטלים לרוב עונשי מאסר. ראו:

"כאשר דפוס פעולה כה אלים ובוטה בין בני זוג נחשף, יש למצות את הדין עם בן הזוג האלים ולהורות על מאסרו. זאת, בין היתר, על מנת לאיין את החשש כי ימשיך במעשיו ויפגע בבת זוגו עד כדי חלילה תוצאה טראגית של פגיעה שכזו, וכן לצורך הרתעתו והרתעת הרבים מפני ביצוע מעשים דומים בעתיד" (רע"פ 1536/20 **פלוני נ' מדינת ישראל** (1.3.2020)).

וכן,

"... יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף..." (רע"פ 340/21 **מסרי נ' מדינת ישראל**, פסקה 10 (28.1.2021)).

10. להדגמת מדיניות הענישה אפנה לפסקי הדין הבאים בשינויים המחויבים: רע"פ 1454/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.3.2021), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה סתם של גרושתו לאחר שאחז בצווארה וחנק אותה, נעל את דלת הבית, כופף את ידה השמאלית ודחף אותה על הספה מספר פעמים. בית משפט השלום הורה על ביטול הרשעתו, בין היתר לאור הודאתו והעובדה שמדובר היה באירוע חד פעמי. ערעור המדינה התקבל ובית המשפט המחוזי הרשיעו וגזר עליו מאסר על תנאי בנוסף להתחייבות וצו מבחן. בקשת רשות ערעור שהגיש נדחתה ונקבע כי "חומרת העבירה ונסיבות ביצועה במקרה דנן אינן קלות כלל ועיקר. תופעת האלימות במשפחה, הפוגעת קשות בתחושת הביטחון של בני המשפחה בכלל וקורבן האלימות בפרט, דורשת מדיניות ענישה מרתיעה, על מנת להביא למיגורה"; רע"פ 5080/20 **אביגל בן דוד נ' מדינת ישראל** (27.7.2020), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות איומים ותקיפה סתם כלפי בת זוגו ונידון לארבעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועונשים נלווים. הנאשם במקרה זה איים על המתלוננת וכן אחז בידה על מנת להוציאה מהדירה; עפ"ג 33639-02-21 **סאלח נ' מדינת ישראל** (15.3.2021), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה סתם של מתלוננת עמה היה בקשר רומנטי מספר חודשים ונידון ל-45 ימי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה וצו מבחן. הנאשם במקרה זה בעט בגבה של המתלוננת, ניסה להכניסה בכוח לרכב וחנק אותה. בהמשך תפס בשערה ודחף אותה לעבר הרכב; עפ"ג 37556-11-21 **מדינת ישראל נ' פלוני** (2.2.2022), בו נדחה ערעור המדינה בעניינו של נאשם שהורשע בעבירות איומים ותקיפה סתם (בת זוג) ונידון למאסר מותנה והתחייבות. במקרה זה בעט הנאשם בדלת בית אמה של המתלוננת ונכנס פנימה, טלטל את המתלוננת ואיים כי יהרוג אותה, דחף אותה אל המיטה וטלטל אותה בשנית. הנאשם לא שיתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן והקשר בין בני הזוג נותק; ת"פ 16387-09-20 **מדינת ישראל נ' פלוני** (14.3.2024), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה סתם (בת זוג) והיזק לרכוש ונידון למאסרים מותנים. הנאשם אחז בצווארה של המתלוננת דחף אותה בחוזקה והצמידה לקיר ולחץ עם ידו על צווארה בנוכחות ילדיהם הקטינים. לאחר מכן גרם נזק לרכוש; ת"פ 53915-10-23 **מדינת ישראל נ' טארק מיעארי** (3.1.2024), בו נידון נאשם לחמישה חודשי מאסר בשל כך שאיים על בני משפחתו בשתי הזדמנויות, דחף את אמו, הפר הוראה חוקית והתנגד למעצר; ת"פ 61895-01-23 **מדינת ישראל נ' טאירוב** (23.5.2023), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע

בעבירת תקיפה הגורמת חבלה כלפי אמו והפרת הוראה חוקית ונידון לשבעה חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. הנאשם הגיע לבית אמו בניגוד לצו הרחקה, איים שירצח אותה חנק אותה בידיו וגרם לסימן אדום בצווארה.

ביחס לעבירת השבל"ר אציין כי נסיבות ביצועה אינן שגרתיות ולצורך המחשה אפנה לפסקי הדין הבאים בשינויים המחויבים: רע"פ 3058-18 **אביב רחמילוב נ' מדינת ישראל** (23.4.2018), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בעבירות רכוש ובעבירת שימוש ברכב ללא רשות בכך שנטל את רכבה של אמו, נהג בו ללא רשותה ונטש אותו במקום אחר. בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה בעבירת השבל"ר נע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות, לבין 8 חודשי מאסר בפועל; ת"פ 47929-04-21 **מדינת ישראל נ' יעקב אברג'ל** (4.3.2024), בו נידון עניינו של נאשם שנהג ברכב של מכרה ללא רשות וללא ידיעתה, כשלרכב אין רישיון תקף וביטוח ורישיון נהיגתו פקע. הנאשם נהג במהירות, התנגש בשלוש מכוניות וגרם להן נזק ונידון לשישה חודשי מאסר בפועל (כשמחציתם באופן חופף למאסר שריצה אותה עת); ת"פ 35764-04-20 **מדינת ישראל נ' יעקוב דיאב** (11.2.2024), בו הוטלו על נאשם ארבעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות בגין עבירת שימוש ברכב ללא רשות. הנאשם הניע קטנוע שמפתחותיו היו בתוך מתג ההנעה ועשה בו שימוש ללא רשות בעליו.

לצורך בחינת מדיניות הענישה בעבירה שעניינה הפרת הוראה חוקית שהתבטאה בהפרת תנאי שחרור, אפנה לת"פ 9779-08-20 **מדינת ישראל נ' פלוני** (28.4.2021), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע במספר עבירות איומים על שוטרים ושתי הפרות של מעצר בית ונידון לשישה חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים, קנס פיצוי והתחייבות; ת"פ 11148-01-22 **מדינת ישראל נ' זובידאת** (2.4.2023), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בשתי עבירות איומים כלפי שוטרים והפרת הוראה חוקית בכך שיצא ממקום מעצר בית ונעצר במחסום יזום של המשטרה כשברכבו הייתה אמו-המתלוננת, ובכך הפר בשנית את ההוראה החוקית. במהלך חקירתו איים על שוטרים. הנאשם נידון לארבעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. כן ראו ע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' יוסף דלאל** (3.9.2015), שם קבע בית המשפט העליון כי מתחם ענישה בהפרת תנאי שחרור "נע בין חודשים ספורים עד שנה". עם זאת, אדגיש שנסיבות מקרה זה שונות מענייניו, שכן במקרה זה מדובר היה במי שהסיר את האיזוק האלקטרוני שהיה מותקן עליו (כתנאי שחרור וטרם תיקון מס' 11 (לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996) ולא התייצב למשפטו תקופה ארוכה, כך שאת המתחם בעניינו יש לקבוע בשינויים המתחייבים.

11. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא עניינו המהוות אירוע אחד, נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לשאת בעבודות שירות לבין 15 חודשי מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלוות.

קביעת עונשו של הנאשם

12. אקדים ואומר כי עונש מאסר בכליאה, כעתירת המאשימה, אינו הולם לדידי את נסיבות העניין הכוללות והוא מחמיר יתר על המידה ואף עלול להביא לפגיעה בלתי מידתית בנאשם ובבני משפחתו. עוד אציין כי במקרה זה ראיתי צורך מובהק בהמשך הליך הטיפול ובמעורבות שירות המבחן בחיי הנאשם ועונש מאסר בכליאה לא יאפשר זאת מן הסתם, שהרי לא ניתן לחייב נאשם בצו מבחן בצד עונש מאסר שאינו בעבודות שירות (ראו סעיף 1 לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969).

13. יתרה מזו, וכאן העיקר, הוכחו לדעתי במקרה זה סיכויי שיקום משמעותיים המצדיקים חריגה ממתחם הענישה. מסקנה זו עולה מהאמור בתסקיר שירות המבחן ומהתרשמות גורמי הטיפול מהנאשם, מהמוטיבציה שהוא מפגין כלפי הליך הטיפול ומיכולתו להיתרם ממנו כמו גם מרמת הסיכון שהוגדרה כנמוכה. ודוק: לא התעלמתי מכך שמדובר בשלב ראשוני של הטיפול, אך לא ניתן להתעלם מהפרוגנוזה החיובית הקיימת כבר כעת ודומה ששירות המבחן ערך "התאמות" למצב זה כאשר המליץ על צו מבחן ארוך יחסית למשך 18 חודשים.

14. לכך יש להוסיף את העבר הנקי, הגיל הלא צעיר, תמיכת בני המשפחה, עמדת המתלוננת, והיות הנאשם אדם עובד ומפרנס. עוד הבאתי בחשבון את חלוף הזמן המשמעותי בו היה נתון הנאשם בתנאים מגבילים (ולמעשה עד היום), לרבות באיזוק אלקטרוני (כתשעה חודשים) ויש להניח כי אלו גרמו לאפקט הרתעה. כל אלו נותנים בסיס איתן דיו למסקנה בדבר סיכויי שיקום ממשיים (ע"פ פ' 6637/17 **אליזבת קרנדל נ' מדינת ישראל** (18.4.2018), פסקאות 23-25 לפסק דינה של כב' השופטת ברק-ארז) כן ראו רע"פ 7683/13 **דוד פרלמן נ' מדינת ישראל** (23.2.2014)).

15. עם זאת, כידוע "הגם שישנה חשיבות לשיקולי הסיקום, הם אינם חזות הכול, ובצד ניצבים שיקולי הגמול וההרתעה" (ע"פ 5376/15 **ניסים ביטון נ' מדינת ישראל** (11.2.2016)). משכך, אף אם קיימים בעניינו של נאשם פלוני סיכויי שיקום ממשיים, אין חובה להעדיף את שיקולי הסיקום, בוודאי שלא לחרוג בשל כך ממתחם הענישה. על רקע שיקולים אלו בחנתי את העונש הראוי לנאשם ולאחר בחינת כלל הנתונים ראיתי לאמץ את המלצות שירות המבחן. התרשמתי כי הנאשם מבין את חומרת מעשיו ומצר עליהם. בני הזוג ניתקו את הקשר והמתלוננת ציינה שאינה חוששת מפניו ועמדתה היא סלחנית. הנאשם שולב לאחרונה בהליך טיפולי התואם את צרכיו והעובדה שהדבר התעכב לא הייתה קשורה בו אלא בגורמים חיצוניים. הנאשם שב לאחרונה לעבוד לאחר תקופה ארוכה יחסית בה תנאי השחרור לא אפשרו זאת. הוא מקיים משמורת משותפת עם גרושתו (שאינה המתלוננת) ותומך כלכלית בילדיו.

16. כל אלו מצדיקים חריגה ממתחם הענישה ואולם התלבטתי שמא נדרשת בכל זאת ענישה משמעותית כדוגמת מאסר בעבודות שירות לצורך השגת תכליות הענישה, אך בסופו של יום סברתי כי עונש זה עלול להקשות באופן ממשי על שיקומו של הנאשם וזאת במיוחד על רקע התקופה הארוכה בה לא עבד והמצוקה בה הוא נתון. כן סברתי שאין הכרח בכך לצורך השגת תכלית ההלימה וההרתעה וניתן להשיג תכליות אלו מבלי לפגוע בנאשם יתר על המידה, בדרך עליה המליץ שירות המבחן, היינו צו של"צ בשילוב צו מבחן (ע"פ 9094/12 **איתן טספאי נ' מדינת ישראל** (28.4.2013)).

17. כאן המקום להדגיש כי הנאשם אינו מסיים את ההליך, אלא יוצא לדרך קשה (או שמא, ממשיך בה) ואם ימעד חלילה, הוא ישוב לבית המשפט וייענש במלוא חומרת הדין. לצו מבחן יש כוח הרתעה שהרי אם יתרשם שירות המבחן שנכון להפקיע את הצו יוכל בית המשפט להטיל על הנאשם עונש נוסף, לרבות מאסר. כן אציין כי תקופת המבחן ארוכה יחסית כך שעומדת בפני הנאשם אפשרות ממשית לרכוש כלים להמשך דרכו ואורך הצו מבטיח פיקוח ממשי על תפקודו של הנאשם.

18. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מחליט לחרוג ממתחם הענישה וגוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. אני מעמיד את הנאשם בפיקוח שירות המבחן למשך 18 חודשים. **הוסבר לנאשם בלשון פשוטה שעליו לקיים את הוראות שירות המבחן וכי הפרה של הצו עלולה להוביל להפקעתו ולהטלת עונשים נוספים.**

ב. אני מחייב את הנאשם לבצע 150 שעות של"צ בהתאם לתוכנית שיגבש שירות המבחן ויגישה לאישור בתוך 45 ימים. **הוסבר לנאשם שעליו לקיים את הצו לשביעות רצון שירות המבחן וכי הפרת הצו עלולה להוביל להפקעתו ולהטלת עונשים נוספים.**

ג. מאסר על תנאי למשך 5 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור במשך שנתיים כל עבירת אלימות פיזית כלפי בן זוג.

ד. מאסר על תנאי למשך חודשיים והתנאי הוא שלא יעבור במשך שנתיים עבירת איומים או הפרת הוראה חוקית.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

המזכירות תשלח את גזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, ל' ניסן תשפ"ד, 08 מאי 2024, במעמד הצדדים.